

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom 28. februára 2017 v Bratislave v trestnej veci obžalovaného **S. K.**, pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona, o sťažnosti obžalovaného S. K. proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/26/2016, zo 06. februára 2017 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sťažnosť obžalovaného **S. K. sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica uznesením, sp. zn. BB-4T/26/2016, zo 6. februára 2017 rozhodol podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku o zamietnutí žiadosti obžalovaného S. K. o prepustenie z väzby. Zároveň rozhodol podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku o nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka (č. l. 3223 – 3230).

Proti tomuto uzneseniu podal riadne a včas sťažnosť obžalovaný. Napadnuté uznesenie označil za arbitrárne, nakoľko rozsah odôvodnenia argumentácie súdu bol podľa jeho názoru nedostatočný. Poukázal na odôvodnené pochybnosti o zákonnosti a účelovosti vedeného trestného stíhania ako celku. Obžalovaný vysvetlil, že je neprípustné viesť trestné stíhanie iba „vo veci“ so zjavným a jednoznačne špecifikovaným a nezameniteľne známym páchatelom, bez toho, aby okamžite nenasledovalo vznesenie obvinenia tejto osobe, pričom všetky dôkazy získané po začatí trestného stíhania sú z tohto dôvodu procesne nepoužiteľné, čo spôsobuje aj nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia a aj nezákonnosť jeho držania vo väzbe. Ďalej obžalovaný namietol, že jemu a jeho obhajcovi bolo 26. októbra 2016 počas preštudovania spisového materiálu podľa § 208 ods. 1 Trestného poriadku, predložených o 36 listov menej ako mal vyšetrovací spis v čase podania obžaloby, a teda nebolo zákonným spôsobom ukončené prípravné konanie. Taktiež obžalovaný namieta, že v súdnom spise absentuje návrh obhajoby na doplnenie dokazovania z 31. januára 2013, pričom pri preštudovaní spisového materiálu v spise bol, preto vyslovil domnienku, že takáto vada preukazuje manipuláciu so spisovým materiálom po preštudovaní spisového materiálu, a teda spôsobuje nezákonnosť ďalšieho trestného stíhania. Podľa obžalovaného odmietnutie návrhov na vykonanie dôkazov vyšetrovateľ nedostatočne odôvodnil čím došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu. Obžalovaný ďalej uviedol, že „intenzita dôvodnosti podozrenia z pohľadu existencie materiálnych podmienok väzby obvineného sa musí od momentu vzatia do väzby potvrdzovať a posilňovať a nie zoslabovať a rozplývať (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Tost /36/2016)“. Podľa názoru sťažovateľa, po jeho vzatí do väzby došlo k zoslabeniu dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestného činu jeho osobou, čím sa logicky zoslabili aj dôvody trvania väzby. Trvanie väzby je potrebné posudzovať z pohľadu jej proporcionality daným podmienkam. Skutočnosť, že I. V. nedal súhlas na vyšetované transakcie, nebola od jeho vzatia do väzby potvrdená žiadnym iným dôkazom. Ignorácia formálnych postupov súdu v tomto trestnom konaní z jeho strany preukazuje, že pri verifikácii tohto jeho tvrdenia nie je možné prihliadať na neexistenciu formálneho rozhodnutia valného zhromaždenia spoločnosti D.. Tieto jeho tvrdenia pritom nie sú verifikované žiadnym iným dôkazom. Pri konštatovaní naplnenia existencie predpokladu útekovvej väzby, súd vychádzal z existencie tohto predpokladu pri svojich skorších rozhodnutiach o väzbe a najmä pri vydaní príkazu na zatknutie a EZR z chybného vyhodnotenia zabezpečených dôkazov vyšetrovateľom a z nedostatočného zisteného skutkového stavu - vychádzal totiž (zjednodušene), najmä z predpokladu, že zdravotné problémy obžalovaného boli vymyslené a na procesné úkony sa

nedostavoval účelovo. K tejto argumentácii uviedol, že z lekárskeho potvrdenia vyplývalo, že nebol schopný cestovať od 06. marca 2015 do 31. marca 2015, čo sa týkalo dvoch zo štyroch naplánovaných úkonov a to v dňoch 11. marca 2015 a 31. marca 2015. Obžalovaný namietol, že v danom období nepoznal svoj zdravotný stav ani on sám a z toho dôvodu nemohol predložiť vyšetrovateľovi iné potvrdenie ako to, čím sa preukázal a zároveň ospravedlnil, a preto neprináležalo súdom to hodnotiť ako úmyselné obštrukčné konanie bez akéhokoľvek odborného vyjadrenia. Následné dva úkony (výsluchy obžalovaného) boli vyšetrovateľom naplánované na dni 21. apríla 2015 a 05. mája 2015. Ide o obdobie, kedy vyšetrovateľovi oznámil, že sa bude zdržiavať na Slovensku, avšak pretrvávali u neho symptómy choroby, preto zostal na Cypre, kde mu dňa 03. júna 2015 na súkromnej klinike diagnostikovali tumor v oblasti mozgu o veľkosti 1,8 mm a na základe toho mu nebolo odporučené cestovať lietadlom. Na základe uvedeného sa obžalovaný nezúčastnil ani jedného zo štyroch naplánovaných úkonov, avšak zakaždým sa vyšetrovateľovi ospravedlnil s tým, že vyšetrovateľ poznal adresu jeho pobytu. Taktiež argumentoval tým, že počas vyšetrovania oznamoval vyšetrovateľovi zmenu svojho bydliska a 14. mája 2015 sám iniciatívne kontaktoval operatívneho pracovníka NJFP NAKA PPZ, že sa zdržiava na Cypre. Ďalej vysvetlil, že preberanie zásielok bolo vždy zabezpečené. O tom, že sa nechcel skrývať svedčí aj fakt, že sa oficiálne zahlásil na Magistráte vo Viedni. Neopustil Slovenskú republiku z dôvodu, že sa chce vyhýbať trestnému stíhaniu, ale kvôli vyhrážkam a vydieraniu zo strany neznámych páchatel'ov o čom urobil aj trestné oznámenie, ktoré doložil vyšetrovateľovi. Taktiež uviedol, že v Rakúsku bol kvôli sérii diagnostických vyšetrení u Prof. Dr. K. F., a to od 09. septembra 2015. Taktiež namietol, že súd pri rozhodovaní o jeho vzatí do väzby vychádzal zo skutkového stavu, ktorý bol súdu známy ku dňu vydania EZR a nevezal do úvahy skutkové okolnosti, ktoré mali zásadný význam pre posúdenie materiálneho predpokladu pri určení toho, či dôvod väzby existuje - jedná sa najmä o: 1) zistenie dôvodu jeho zdravotných problémov a najmä o 2) kauciu, o ktorej rozhodol rakúsky súd a ktorú nevyužil, pričom ak by sa chcel vyhýbať úkonom trestného konania, mohol ju zaplatiť a mohol sa úkonom trestného konania vyhýbať bez ohľadu na to, že by kaucia prepadla. Príslušné dokumenty, na základe ktorých bol obmedzený v Rakúsku na osobnej slobode, boli odôvodnené tak, že je s ním potrebné v prípravnom konaní vykonať úkony, na ktorých sa nezúčastňuje. Tieto úkony vykonané boli, bolo ukončené prípravné konanie a dokonca nad rámec argumentácie orgánov činných v trestnom konaní a súdov, na základe ktorej bol vzatý do väzby, boli vykonané aj všetky nevyhnutné úkony, na ktorých je potrebná prítomnosť obžalovaného na hlavnom pojednávaní

(t. j. vyjadrenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 Tr. por., poučenie obžalovaného a jeho výsluch). To znamená, že boli vykonané všetky úkony, ktorých absenciou bola odôvodňovaná alebo by v budúcnosti mohla byť odôvodňovaná potreba jeho väzobného stíhania z dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. Z uvedeného teda vyplýva, že pominuli dôvody, pre ktoré bol vzatý do väzby a s prihliadnutím na dobu väzby, teda 9 mesiacov vo vydávacej väzbe a následne 6 mesiacov v útekovvej väzbe na území Slovenskej republiky sa podozrenie vyšetřovaného trestného činu proti jeho osobe oslabilo až nakoniec pominie. Z pohľadu jeho osoby dal do pozornosti, že doposiaľ nebol nikdy trestne stíhaný, je silno citovo naviazaný na svoju rodinu, manželku, a najmä na maloletého syna M., na ktorého jeho neprítomnosť v čase masívnej medializácie jeho prípadu veľmi zle vplýva a v jeho veku môže mať veľmi negatívne dôsledky na jeho vývoj a v nadväznosti na jeho väzobné stíhanie nevytvára pre neho vhodné liečebné ani terapeutické prostredie. Na záver navrhol, aby nadriadený súd na základe vyššie uvedeného vyhovel jeho sťažnosti a napadnuté uznesenie zrušil podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. a sám rozhodol tak, že ho prepustí z väzby na slobodu. Pre prípad, že by sťažnostný súd dospel k záveru o dôvodnosti jeho väzobného stíhania, navrhuje, aby sťažnostný súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. o jeho prepustení na slobodu a zároveň, v zmysle ustanovenia § 80 ods. 1 písm. c/, ods. 2 Tr. por. rozhodol o nariadení dohľadu probačným a mediačným úradníkom a na posilnenie účelu sledovaného inak väzbou, aby v zmysle ustanovenia § 82 ods. 1 písm. a/, písm. e/ Tr. por. rozhodol o uložení primeraných povinností a obmedzení a v zmysle ustanovenia § 82 ods. 4 Tr. por. rozhodol o jeho povinnosti podrobiť sa kontrole dodržiavania uložených obmedzení a povinností technickými prostriedkami.

Najvyšší súd na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, ako i správnosť konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že sťažnosť obvineného nie je dôvodná.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že Špecializovaný trestný súd rozhodol uznesením, sp. zn. 2Tp/30/2015 z 24. augusta 2016 (č. l. 166-171) o vzatí obžalovaného S. K. do väzby z dôvodu § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku s tým, že lehota väzby začala plynúť 24. augusta 2016 o 9.00 hod. a menovaný ju vykonáva v Ústave na výkon väzby v Banskej Bystrici. Dňa 14. septembra 2016 rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením, sp. zn. 3 Tost/32/2016 (č. l. 181-184) o zamietnutí sťažnosti obžalovaného S. K. proti vyššie označenému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu.

Dňa 31. októbra 2016 podal prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky obžalobu na obvineného S. K. pre spáchanie obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona na Špecializovaný trestný súd (č. l. 2973-3009).

Dňa 11. novembra 2016 Špecializovaný trestný súd rozhodol uznesením, sp. zn. BB-4T/26/2016 o ponechaní obžalovaného S. K. vo väzbe. Dňa 16. novembra 2016 Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uznesením, sp. zn. 3Tost/44/2016 o zamietnutí sťažnosti obžalovaného voči tomuto uzneseniu (č. l. 3074 – 3076).

Z uvedeného prehľadu vyplýva, že o väzbe obžalovaného S. K. bolo doposiaľ rozhodované priebežne, plynulo a urýchlene v súlade s § 2 ods. 6 Trestného poriadku, čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1 písm. c/, ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Obvinený v sťažnosti argumentoval spôsobom zodpovedajúcim odôvodneniu odvolania či dovolania, keď hodnotil dôkazy vykonané pred vznesením obvinenia ako nezákonné a procesne nespôsobilé, namietol nesprávnosť postupu vyšetrovateľa pri žurnalizácii spisu, pri neodôvodnení rozhodnutia o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania, hodnotil dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní s konštatovaním, že dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu sa oslabila a teda neexistuje materiálna podmienka väzby – dôvodné a opodstatnené podozrenie zo spáchania trestnej činnosti.

K tomu najvyšší súd poznamenáva. V konkrétnej veci, ale i všeobecne platí, že pri rozhodovaní o väzbe sa nerozhoduje o vine či nevine páchatel'a, a preto sa dôkazy nevyhodnocujú takým spôsobom, ako je to v rámci meritórneho rozhodovania na hlavnom pojednávaní. Nevyžaduje sa tu požiadavka úplnej istoty, ale stačí, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, napĺňajú znaky konkrétnych trestných činov a zároveň existuje dôvodné podozrenie, že na týchto sa podieľal i obvinený.

Pre rozhodnutie o väzbe (z hľadiska materiálnych podmienok väzby) sa vyžaduje

existencia **dôvodného trestného stíhania** – condicio sine qua non reprezentovaného dôvodným podozrením zo spáchania trestného činu konkrétnou osobou a existencia **niektorého z dôvodov väzby**, čo je v prípade obžalovaného S. K. aj v súčasnom štádiu konania naplnené.

Či budú, zabezpečené a na hlavnom pojednávaní vykonané dôkazy, postačovať na rozhodnutie o vine alebo nie, o tom bude rozhodovať súd na hlavnom pojednávaní po dôslednom vyhodnotení všetkých podstatných dôkazov, keď zároveň bude súd povinný zohľadniť aj ich zákonnosť a procesnú použiteľnosť (spôsobilosť). Najvyšší súd nezdieľa tvrdenia obžalovaného o nezákonnosti dôkazov zabezpečených po začatí trestného stíhania, pretože tieto boli získané v súlade s ust. § 119 Trestného poriadku. Otázna je len ich procesná použiteľnosť v ďalšom konaní, s ktorou sa nepochybne vysporiada konajúci súd. Súčasná dôkazná situácia je však dostatočná na vyslovenie existencie dôvodného a opodstatneného podozrenia, že obžalovaný S. K. sa mohol dopustiť žalovaného obzvlášť závažného zločinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona tak ako je to uvedené v podanej obžalobe. K tomu najvyšší súd odkazuje na presvedčivé odôvodnenie napadnutého uznesenia, bez potreby opakovania tam uvedeného a pripomína, že podanie obžaloby, ale hlavne jej prijatie súdom a už prebiehajúce hlavné konanie neoslabilo daný dôvod väzby ale naopak, a to bez ohľadu na čas strávený obžalovaným vo väzbe.

Pokiaľ obžalovaný v sťažnosti poukázal na (podľa neho) **pochybenia vyšetrovateľa v procesnom postupe (viď vyššie) tu si treba uvedomiť, že pri rozhodovaní o väzbe tieto prípadné pochybenia nie sú dôvodom na prepustenie obžalovaného z väzby na slobodu ak procesná chyba nemá charakter flagrantného porušenia zákona vedúceho až k zmätočnosti celého procesu, a ak sú tieto pochybenia v ďalšom konaní odstrániteľné**. Preskúmaním predloženého spisu najvyšší súd nezistil v doterajšom postupe orgánov činných v trestnom konaní a ani súdu také závažné procesné chyby, ktoré by v ďalšom postupe neboli odstrániteľné, a preto ani v tejto časti nepovažuje podanú sťažnosť za opodstatnenú.

K existencii dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku sa vyčerpávajúco vyjadril špecializovaný trestný súd na str. 6 – 7 napadnutého uznesenia a kompletne už aj najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3 Tost/32/2016 zo 14. septembra 2016

na str. 7. Od vzatia obžalovaného S. K. do väzby až doposiaľ nezanikla obava z jeho prípadného úteku či skrývania sa v cudzine (pričom jeho správanie bolo až učebnicovým príkladom útekovej väzby naplnenej aj jeho obštrukčným správaním – vid' strana 7 uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost/32/2016 zo 14. septembra 2016), a preto najvyšší súd uzatvára, že i v súčasnom štádiu konania je u menovaného daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku. V podrobnostiach odkazuje na označené rozhodnutia, bez potreby opakovania tam uvedeného, pričom len stručne dopĺňa, že ním opísané dôvody neúčasti na úkonoch (tumor, psychické rozlady, liečenie, nevhodná letecká preprava...) považuje za neadekvátne, nedostatočné a v neposlednom rade i za účelové na ospravedlnenie jeho neakceptovania predvolaní a účasti na procesných úkonoch. Jasným dôkazom toho je aj jeho súčasná bezproblémová „existencia“ v podmienkach väzby.

K návrhu obžalovaného na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka s ohľadom na: „Zoslabenie dôkaznej situácie, vykonanie všetkých potrebných úkonov nevyhnutných na ukončenie trestného konania s mojou osobou, účelové nedostavenie sa hlavného svedka I. V. na hlavné pojednávanie, moju silnú citovú väzbu na moju rodinu, nepriaznivý vplyv masívnej medializácie na vývin môjho maloletého syna M., mne diagnostikovaný tumor na mozgu a pod.“, (ktoré on osobne považuje za výnimočné okolnosti prípadu – vid' str. 10 sťažnosti) najvyšší súd poznamenáva, že na pozitívne rozhodnutie o nahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka musia byť splnené podmienky uvedené v § 80 ods. 1 písm. c/ a ods. 2 Tr. por.

Podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ alebo c/ môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak

c/ s ohľadom na **osobu** obvineného a **povahu** prejednávaného prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným alebo odovzdaním dohľadu nad obvineným do iného členského štátu Európskej únie podľa osobitného predpisu.

Podľa § 80 ods. 2 tretia veta Tr. por. ak je obvinený stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 2 písm. a/ až c/ alebo e/, alebo obvinený

bol vzatý do väzby podľa odseku 3 alebo podľa § 81 ods. 4, možno záruku alebo sľub prijať alebo uložiť dohľad, len ak to odôvodňujú **výnimočné okolnosti prípadu**.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že procesné prostriedky, ktorými možno nahradiť väzbu, možno v prípade stíhania páchatel'a obzvlášť závažného zločinu použiť len vtedy, ak to odôvodňujú **výnimočné okolnosti prípadu**.

Podľa názoru najvyššieho súdu znenie Trestného poriadku, v rámci ktorého je prípustné nahradiť väzbu pri obzvlášť závažnom zločine len v prípade existencie výnimočných okolností prípadu, je súladné s čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), podľa ktorého každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c/ tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze, sp. zn. I. ÚS 100/04 z 8. októbra 2004 vysvetlil, že pokiaľ ide o výklad samotného pojmu „záruka“ v zmysle čl. 5 ods. 3 Dohovoru, treba z doterajšej judikatúry vyvodiť, že má autonómny obsah, ktorý je nezávislý od terminológie používanej vo vnútroštátnom práve. Zárukou treba rozumieť akýkoľvek prostriedok prípustný podľa vnútroštátneho práva, ktorý je miernejší ako obmedzenie osobnej slobody.

Podmienenie použitia týchto miernejších prostriedkov nahradenia väzby výnimočnými okolnosťami prípadu v zmysle Trestného poriadku upresňuje čl. 5 ods. 3 Dohovoru na účely postupu vnútroštátnych orgánov pri rozhodovaní o väzbe tak, že **zohľadňuje nielen závažnosť skutku, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie (obzvlášť závažný zločin)**, ale aj správanie sa obvineného, ktorý nerešpektuje dobrodenie vo forme predchádzajúceho ponechania na slobode na základe už použitých prostriedkov nahradenia väzby (§ 80 ods. 3, § 81 ods. 4 Tr. por.), alebo dokonca opätovne vyvolá existenciu dôvodov väzby po tom, čo bol z väzby prepustený (opätovná väzba).

Výnimočné okolnosti prípadu sa posudzujú z hľadiska pomerov páchatel'a a určitých okolností prípadu.

Pomermi páchatel'a treba rozumieť okolnosti týkajúce sa osoby páchatel'a, jeho osobných a rodinných pomerov, ktoré nesúvisia so spáchaním trestného činu a existujú v čase rozhodnutia. Pri posudzovaní osoby páchatel'a sa pozornosť venuje najmä celému jeho predchádzajúcemu životu (vek, recidíva, postoj k spáchanému trestnému činu a pod.). V podstate sa hodnotia rodinné a osobné pomery, ktoré existujú v čase rozhodovania o väzbe (napr. zdravotný stav jeho rodiny, ktorá je na neho odkázaná, starostlivosť o početnú rodinu, tehotenstvo páchatel'ky a pod.). Za pomery páchatel'a možno tiež považovať viac významných skutočností, ktoré možno subsumovať do kategórie tzv. poľahčujúcich okolností pri nedostatku tzv. priťažujúcich okolností.

Okolnosťami prípadu sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu. Okolnosti prípadu z hľadiska aplikačnej praxe, judikatúry a literatúry predstavujú okolnosti spoluurčujúce spoločenskú škodlivosť toho-ktorého trestného činu a ako také plnia v širšom slova zmysle funkciu materiálneho vyjadrenia protiprávnosti činu. Za dôležitú okolnosťou pri posudzovaní tohto znaku ustálila konštantná judikatúra napríklad to, že páchatel' sa dopustil obzvlášť závažného trestného činu v afekte úzkosti a strachu vyvolaného dlhodobou partnerskou disharmóniou a chronickou konfliktnou situáciou, ktorá v podstate znížila jeho schopnosť ovládať svoje konanie (primerane Rt 111/1999).

Podmienku výnimočných okolností prípadu možno považovať za splnenú aj vtedy, keď prevažujú skutočnosti z kategórie tzv. poľahčujúcich okolností (napr. obvinený mal spáchať čin pri odvracaní útoku alebo iného nebezpečenstva alebo konať za okolností, ktoré by za splnenia ďalších predpokladov inak vylučovali trestnosť činu – t. j. v prípadoch tzv. excesu z okolností vylučujúcich protiprávnosť činu; alebo obvinený mal spáchať čin pod vplyvom ťaživých osobných alebo rodinných pomerov, ktoré si sám nezavinil; k činu mal byť vyprovokovaný surovým násilným konaním poškodeného a pod.). V každom prípade musí ísť teda o súhrn takých skutočností, ktoré sa v danej kvalite a kvantite u stíhaného obzvlášť závažného zločinu bežne nevyskytujú a výrazne znižujú stupeň závažnosti stíhaného trestného činu. Len takéto okolnosti môžu nadobudnúť charakter výnimočných okolností prípadu.

Nadriadený súd poznamenáva, že prepustenie obvineného z väzby alebo jeho ponechanie na slobode nahradením väzby prostriedkom prípustným podľa vnútroštátneho práva, ktorý je miernejší ako obmedzenie osobnej slobody (§ 80 a § 81 Tr. por.) a ktorý je zároveň spôsobilý zabezpečiť účel väzby, **je možnosťou, ale nie právom obvinenej osoby, ktorej sloboda je alebo má byť obmedzená. Pri rozhodovaní musí súd zvažovať, či nahradenie väzby preváži nad dôvodnou obavou vyjadrenou v ustanoveniach § 71 ods. 1 písm. a/ až c/ Tr. por.**

V danom prípade najvyšší súd nezistil z predloženého spisu také okolnosti, ktoré by mohli byť považované za výnimočné v zmysle ustanovení § 80 ods. 2 tretia veta Trestného poriadku, a preto aj v tejto časti považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne.

Pokiaľ obžalovaný v sťažnosti namietal, že špecializovaný trestný súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho argumentmi v žiadosti tu je na mieste uviesť, že súdne rozhodnutie má byť odôvodnené tak, aby bolo stručné, prehľadné, zrozumiteľné a presvedčivé. Odôvodnenie má obsahovať také argumenty, ktoré sú významné pre rozhodnutie a ktoré sú rozhodné pre komplexné odôvodnenie výroku rozhodnutia. V dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu. Z rozhodnutia špecializovaného trestného súdu i tohto rozhodnutia najvyššieho súdu možno, podľa názoru najvyššieho súdu, zrozumiteľne vyvodit' prečo a z akých dôvodov bolo rozhodnuté o zamietnutí žiadosti obžalovaného S. K. o prepustenie z väzby na slobodu.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia stavu veci a ak sa neriadi jej výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

So zreteľom na vyššie uvedené rozhodol najvyšší súd tak, že sťažnosť obžalovaného S. K. zamietol postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku ako nedôvodnú.

Poučenie : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave dňa 28. februára 2017

JUDr. Jana S e r b o v á , v. r.
predsedníčka senátu

Vypracoval : JUDr. Martin Bargel

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Sylvia Machalová